Rok IX. Luty 1933 Nr. 2.

WIADOMOŚCI KONTROLI SKARBOWEJ

ORGAN ZAWODOWY
STOWARZYSZENIA URZĘDNIKÓW KONTROLI SKARBOWEJ
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Adres Redakcji i Sekretarjatu Stowarzyszenia Urzędników Kontroli Skarbowej: Warszawa, ul. Koszykowa 45 m. 8. Telefon 815-93.
Konto P. K. O. № 1444

Warunki prenumeraty: Członkowie Stowarzyszenia U. K. S. otrzymują pismo bezpłatnie. Dla niečzłonków cena egz. 50 gr.

Ceny ogłoszeń: Cała strona 60 zł., pół strony 35 zł., 1/4 strony 20 zł.

TREŚĆ NUMERU: 1. Ważne Zadanie. 2. Mianowania w Ministerstwie Skarbu. 3. Z Zarządu Głównego. 4. Rozporządzenia Ministerstwa Skarbu o obrocie solą. 5. Z Kół i Okręgów. 6. Komunikaty. 7. Z żałobnej karty. 8. Nowe wydawnictwa.

Ważne zadanie.

Wiele się mówi w ostatnich czasach, w związku z przewidywaną reorganizacją, o znaczeniu pracy Kontroli Skarbowej dla Skarbu Państwa, oraz o wydajności pracy poszczególnych Urzędników Kontroli Skarbowej.

Poszczególni członkowie Stowarzyszenia, Zarządy Kół, Zarząd Główny zdają sobie w aż nadto dostatecznym stopniu sprawę z tego, że urzędnicy Kontroli Skarbowej są w obecnym momencie przeciążeni pracą — przekonanie to należałoby wpoić nie tylko w naszych przełożonych, ale każdego, kto tylko z tych, czy innych powodów temi sprawami się interesuje. Niestety to co jest jasne i zrozumiałe dla nas, przestaje tak dosadnie przemawiać do osób znających naszą pracę dość powierzchownie.

Przystępując do opracowania memorjału, Zarząd Gł. S. U. K. S. zwrócił się do wszystkich kolegów o nadsyłanie potrzebnych danych. — Nie literatura nam była potrzebna; argumentować

możemy tylko liczbami. W dzisiejszym ustroju liczba rządzi wszechwładnie. — Czynności każdego pracownika muszą być wyliczone ściśle w praco-godzinach. Tego wymaga naukowa organizacja pracy, tego wymagają konieczności życiowe i bez tego nie można należycie ocenić działalności całego aparatu.

W fabryce, gdzie pracownik ma do wykonywania tylko pewną ściśle określoną czynność ustalenie praco-godzin jest b. łatwe. Wystarczy kilko, czy kilkunasto dniowe należyte sprawdzenie. W biurze, gdzie załatwia się różnorakie czynności, wyliczenie jest trochę trudniejsze.

Najtrudniejszem jednak jest ono w pracy tak skomplikowanej, jak praca Kontroli Skarbowej.

Przyznajemy, że jest najtrudniejsze, ale jednak możliwe — i to przy naszym współudziale. Współudział ten nie może odnosić się do jednostek chętniejszych, ale musi obejmować możliwie ogół urzędników Kontroli Skarbowej. Każdy, to dba o dobro Skarbu Państwa oraz o swe własne i swych kolegów dobro napewno zechce poświęcić tej sprawie trochę czasu.

Przeprowadzenie potrzebnych wyliczeń wyobrażamy sobie w formie kilku po sobie następujących faz, które poniżej omówimy.

Pierwsza faza miałaby polegać na tem, że każdy urzędnik Kontroli Skarbowej, pisząc dziennik służbowy, jednocześnie wykonaną pracę notowałby znacznie szczegółowiej w swoim osobistym dzienniczku. — Tutaj nie oznaczałoby się tylko godzin pracy dziennej od — do (np. od 8—17), ale podawanoby czas zużyty na wykonanie każdej poszczególnej czynności opisanej możliwie treściwie, ale szczegółowo. Każda kontrola, każda rewizja, załatwienie aktu byłoby zaopatrzone w notatkę zużytego czasu — po kilku miesiącach zebrałby się b. obfity, szczegółowy i cenny materjał.

Sz. Koledzy gromadziliby więc systematycznie dane, które będą nam potrzebne, a tym czasem Zarząd Gł. S. U. K. S. pracowałby nad drugą fazą naszego projektu, mianowicie przy współudziale Sz. Kolegów opracowałby wzór ankiety, w której udałoby się zgromadzone przez Sz. Kolegów dane należycie zgrupować. Ankieta taka musiałaby zawierać dostateczną ilość rubryk, aby objąć całokształt pracy Kontroli Skarbowej, przyczem powinna być jasna, przejrzysta i nie nasuwać przy wypełnianiu żadnych wątpliwości, a przy tem nie zawierać zupełnie zbytecznego balastu.

W fazie trzeciej tak Zarząd Gł. S. U. K. S. jak poszczególni Koledzy dołożyliby starań, aby ankieta została przez wszystkich wypełniona i nadesłana do Zarządu Głównego, dla dalszego opracowania.

Wówczas dopiero jasnem stałoby się dla wszystkich, jaki ogrom prac wykonuje Kontrola Skarbowa, wówczas dopiero możnaby operować cyframi, zestawiać koszty z wynikami, udawadniając korzyści i dążyć do równomiernego podziału pracy.

Przed zamierzoną reorganizacją nie zdążymy już tego zrobić, ale nie wolno nam zaniedbywać zdobycia mocnego argumentu na przyszłość i dlatego pragnęlibyśmy zachęcić Sz. Kolegów do gromadzenia potrzebnych danych cyfrowych oraz wypowiedzenia się do zamierzonej ankiety. Głosy Sz. Kolegów, nadsyłane do redakcji, postaramy się wydrukować w czasopiśmie.

Mianowania w Ministerstwie Skarbu.

Znany od wielu lat wszystkim naszym Kolegom Pan Inspektor Ministerjalny Tadeusz Woydat, b. vice-prezes Zarządu Gł. S. U. K. S. został mianowany Naczelnikiem Wydziału w Departamencie Akcyz i Monopolów Państwowych Ministerstwa Skarbu.

Z prawdziwą radością Redakcja Czasopisma składa Panu Naczelnikowi powinszowania z okazji uzyskania tak zaszczytnego stanowiska i oraz jak najlepsze życzenia na przyszłość.

Z Zarządu Głównego.

Prezydjum Zarządu Głównego od kilku już miesięcy uważa za najważniejsze dla nas zagadnienie, sprawę zapowiedzianej reorganizacji Kontroli Skarbowej. Sprawa ta jest przedmiotem dyskusji w Ministerstwie Skarbu i dokąd nie zostanie ostatecznie zdecydowana, szczegóły jej nie mogą być podawane do publicznej wiadomości.

Prezydjum zdaje sobie z tego sprawę — pragnęłoby jednak zaspokoić choć w części ciekawość Kolegów i odpowiedzieć na dręczące ich pytanie: co przyniesie jutro?

Naczelnik Wydziału 4 Departamentu Akcyz i Monopolów Państwowych Pan Tadeusz Woydat rozumiejąc niepokój naszych Kolegów był uprzejmy przedstawicielom naszego Stowarzyszenia udzielić kilku informacyj, odnoszących się do zamierzonej reorganizacji. Informacje te nie dotyczą szczegółów, a jedynie najogólniejszych zamierzeń na przyszłość, zawierają jednak odpowiedzi na wiele interesujących pytań.

W najbliższych tygodniach należy się spodziewać ustalenia tylko tych najogólniejszych zasad, szczegóły będą wymagały dodatkowego opracowania i dłuższego czasu do zrealizowania.

W dłuższej rozmowie Pan Naczelnik Woydat był uprzejmy wyjaśnić, że zamierzenia Departamentu nie mają na celu przy organizacji, ani wprowadzenia formy organizacji wojskowej, ani też redukcji obecnego personelu Kontroli Skarbowej.

Ponadto zaznaczył P. Woydat, że w wyniku reorganizacji — nie przewiduje się redukcji uposażeń i kosztów podróży i dyjet — raczej odwrotnie Departament pragnąłby wynagrodzenie pracowników akcyzowych podwyższyć.

W pierwszym rzędzie możnaby tu mówić o sprawie kosztów podróży służbowych. W tym wypadku Departament uznaje całkowicie słuszność spostrzeżeń Zarządu Głównego S. U. K. S., że obecnie wypłacane ryczałty w większości wypadków nie odpowiadają kosztom rzeczywistym, ponoszonym przez urzędników Kontroli Skarbowej.

Z oświadczenia Pana Naczelnika Wydziału wynika niezbicie, że obecna reorganizacja nie odbywa się kosztem redukcji urzędników Kontroli Skarbowej. Zmierza ona do najlepszego zużytkowania obecnych pracowników Kontroli Skarbowej według ich największego uzdolnienia.

Poruszanie sprawy szczegółów przyszłej organizacji należy uważać za zbyt przedwczesne, gdyż nie zostały one jeszcze wypracowane, ogólne jednak zasady pozwalają nam twierdzić, że postulaty nasze znajdują całkowite zrozumienie wśród naszych przełożonych.

Podając do wiadomości powyższe wiadomości, nie omieszkamy w najbliższej przyszłości zawiadomić kolegów o dalszych szczegółach.

W poprzednim numerze naszego czasopisma zostało opuszczone, że odpis memorjału w sprawie reorganizacji Kontroli Skarbowej, Prezydjum Zarządu Głównego S. U. K. S. złożyło również Naczelnikowi Wydziału Departamentu Akcyz i Monopolów Państwowych Panu D-ri Karolowi Korcie, jako doskonale znającemu pracę w Kontroli Skarbowej i wypróbowanemu rzecznikowi poprawy bytu naszych Kolegów, który wielokrotnie dał dowody Swej życzliwości dla Stowarzyszenia U. K. S.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 lipca 1932 r.

o obrocie solą,

D. U. Nr. 45/32.

§ 36. Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych mogą wydawać zezwolenie na nabycie soli nieskażonej dla celów przemysłowych tylko w następujących wypadkach:

a) gdy skażenie ma być przeprowadzone posoką z jelit np. do solenia jelit,

b) w innych wyjątkowych wypadkach gdy skażenie soli przeznaczonej na cele przyemysłowe przez przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny" względnie salinę prywatną lub przewóz soli skażonej byłyby szczególnie utrudnione lub niemożliwe,

c) gdy dla danego celu przemysłowego użycie soli skażonej byłoby niemożliwe, jak np. do wyrobu sody, soli glauberskiej, kwasu solnego, barwników smołowych, środków wybuchowych i t. p.,

d) w wypadkach gdy chodzi o użycie soli na cele przemysłu rybnego do solenia śledzi oraz innych świeżych ryb i krabów morskich.

W wypadkach wymienionych pod a i b zezwolenia mogą być wydawane tylko pod warunkiem, iż skażenie będzie przeprowadzone w przedsiębiorstwie przemysłowem nabywającem sól, pod kontrolą organów skarbowych.

Organa skarbowe, nadzorujące w wypadkach wymienionych pod a) i b) skażenie soli winny stwierdzać przed skażeniem należyte własności środka skażającego oraz czuwać by sól była skażona dokładnie w sposób, czyniący ją niezdatną do spożycia przez ludzi.

§ 37. Kto zamierza się starać o zezwolenie na nabycie do celów przemysłowych soli skażonej środkiem szczególnego skażenia lub soli nie skażonej, powinien dołączyć do podania zaświadczenie władzy przemysłowej, stwierdzając potrzebę użycia soli, wysokość zapotrzebowania oraz środek skażający, względnie stwierdzające, że dla danego celu przemysłowego potrzebne jest użycie soli nieskażonej.

Zezwolenia na nabycie białej soli mogą być wydawane tylko w razie stwierdzenia przez władzę przemysłową, że do danego celu przemysłowego może być użyta jedynie biała sól.

Zezwolenia będą wydawane na określony czas i na określoną ilość soli z zaznaczeniem środka skażającego względnie z zaznaczeniem, iż zezwolenie wydaje się na sól nieskażoną (wzór zezwolenia załącznik Nr. 3).

Urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych, wydając takie zezwolenie, udzielać będzie jego odpisu zakładowi, w którym sól ma być nabyta; przed otrzymaniem odpisu zezwolenia nie wolno wydawać soli.

Na zezwoleniu względnie na jego odpisie będzie wpisywana każda ilość soli wydanej na cele przemysłowe, aż do wyczerpania całego uprawnienia w czasie dozwolonym.

§ 38. Sól sprzedawana, jako sól bydlęca skażona, będzie skażana tlenkiem żelaza (kolkotarem) w stosunku 0,5 kg tlenku na 1 q soli.

Do nabywania soli bydlęcej skażonej nie potrzeba zezwolenia.

Sól w bryłach (sól spiżowa, w kruchach i omoki) dla bydła, może być sprzedawana tylko tym osobom, które przedstawią zaświadczenie zarządu gminy lub sołtysa o ilości głów posiadanego inwentarza żywego, dla którego sól ma być przeznaczona; na zaświadczenia takie, które wydawane będą z ważnością na jeden rok nie wolno sprzedawać więcej, niż po 14 kg soli w bryłach na 1 konia lub krowę i po 5 kg na każdą ze sztuk innego inwentarza żywego.

Każdorazowa sprzedaż soli w bryłach powinna być odnotowywana na zaświadczeniu w sposób analogiczny do przewidzianego w ustępie końcowym § 37.

§ 39. Sól nieskażoną po cenach soli dla celów przemysłowych sprzedawać będą tylko zakłady przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny".

Sól przemysłowa skażona środkami szczególnego skażenia, poza zakładami przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny", może być sprzedawana tylko przez hurtownie soli.

Sól bydlęcą skażoną oraz sól w bryłach dla bydła oprócz zakładów przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny" i hurtowni soli, mogą sprzedawać osoby, które na taką sprzedaż uzyskają osobne zezwolenie urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych.

Zezwolenia takie mogą być cofane bez podania powodów za jednomiesięcznem wypowiedzeniem.

§ 40. Hurtownie soli obowiązane są mieć stale na składzie zapas soli przemysłowej, skażonej środkiem ogólnego skażenia, oraz soli bydlęcej skażonej i soli w bryłach dla bydła, odpowiadający miejscowemu zapotrzebowaniu; sól przeznaczona na cele przemysłowe i hodowlano-rolnicze powinna być przechowywana oddzielnie od soli kuchennej.

Hurtownie soli otrzymywać będą od przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny" przy zakupie soli przeznaczonej na cele przemysłowe i hodowlano-rolnicze, rabat w wysokości 10% ceny wymienionych rodzajów soli, ustanowionej przez Ministra Skarbu.

Do praw i obowiązków hurtowników, prowadzących hurtownie soli, w sprawach związanych ze sprzedażą soli, przeznaczonej na cele przemysłowe i hodowlano-rolnicze, odnoszą się postanowienia paragrafów 17 p. b) g), i) 21 ustęp drugi i 22 niniejszego rozporządzenia; postanowienia § 23 będą miały zastosowanie tylko w granicach zapasu soli na cele przemysłowe lub hodowlano-rolnicze, odpowiadającego przeciętnej jednomiesięcznej sprzedaży tej soli przez daną hurtownię w ostatnim roku kalendarzowym.

§ 41. Osobom, sprzedającym sól bydlęcą skażoną oraz sól w bryłach na mocy zezwoleń urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych, przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny" dostarczać będzie wymienione rodzaje soli tylko w przesyłkach całowagonowych, udzielając im w tym wypadku rabatu, jak hurtowniom soli (§ 40) i ponosząc koszta przewozu soli do najbliższej dla danej osoby (instytucji) stacji kolejowej.

Mniejsze ilości soli osoby, o których mowa w poprzednim ustępie, mogą zakupywać w hurtowniach soli.

§ 42. Hurtownie soli oraz osoby uprawnione na mocy zezwoleń urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych do sprzedawania soli na cele hodowlano-rolnicze, obowiązane są uwidaczniać obrót solą, sprzedawaną na cele przemysłowe i hodowlano-rolnicze, w książce przychodu i rozchodu soli, a to, o ile chodzi o hurtownie, w książce prowadzonej według wzoru Nr. 1, o ile zaś chodzi o inne osoby — w książce prowadzonej według wzoru Nr. 2.

Wspomniane przedsiębiorstwa i osoby obowiązane są przytem przechowywać przez okres 2 lat zezwolenia względnie zaświadczenia, na podstawie których została dokonana sprzedaż danych rodzajów soli.

§ 43. Soli nabytej na podstawie przewidzianych w niniejszem rozporządzeniu zezwoleń lub zaświadczeń dla celów przemysłowych lub dla bydła, nie wolno odstępować bez zezwolenia urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych innym osobom, ani też używać do innych celów, aniżeli przewidziane w zezwoleniu względnie, o ile chodzi o sól w bryłach — dla bydła.

§ 44. Na każdą bez wyjątku przesyłkę soli dla celów przemysłowych w stanie tak skażonym jak i nieskażonym, wysyłanej z zakładu przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny" lub saliny prywatnej, przesyłającej sól na zlecenie przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny" lub wreszcie, o ile chodzi o sól skażoną, z hurtowni soli, wystawia się świadectwo przewozowe w dwóch egzemplarzach (wzór Nr. 4).

Powyższe świadectwa przewozowe, o ile są wysyłane z saliny prywatnej, przesyłającej sól na zlecenie przedsiębiorstwa

„Polski Monopol Solny" powinny być podpisywane przez urzędnika kontroli skarbowej, dozorującego salinę i przez ekspedytora saliny.

W hurtowniach soli świadectwo podpisuje hurtownik lub jego zastępca.

Świadectwo towarzyszy przesyłce, wtórnik zaś przesyła się do inspektora kontroli skarbowej właściwego dla miejsca przeznaczenia przesyłki, który zarządza sprawdzenie odbioru przesyłki, wyniki sprawdzenia zaznacza na wtórniku poczem zwraca wtórnik do miejsca wysłania.

Rachunki przedsiębiorstwa „Polski Monopol Solny", o ile uwzględniają wszystkie pozycje przewidziane we wzorze świadectwa przewozowego uważa się za zastępujące to świadectwo.

§ 45. Na kolejowych listach przewozowych na przesyłki soli nieskażonej na cele przemysłowe należy zaznaczać, że przesyłka może być wydana odbiorcy tylko za wiedzą urzędnika kontroli skarbowej, pełniącego nadzór nad przedsiębiorstwem.

O nadejściu przesyłki soli odbiorca obowiązany jest zawiadomić właściwego urzędnika kontroli skarbowej, który powinien umożliwić niezwłoczny odbiór przesyłki ze stacji oraz czuwać, by w czasie wyładowania i przewozu soli do przedsiębiorstwa nie popełniono nadużyć, aby skażenie było przeprowadzone należycie, a sól przerabiana w stanie nieskażonym nie była użyta do innych celów niż określone w zezwoleniu.

§ 46. Do nabycia solanki niezbędne jest uzyskanie zezwolenia urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych, wydawanego na podstawie osobnych przepisów.

Sprzedaż soli kąpielowej.

§ 47. Do nabywania i sprzedaży soli kąpielowej nie potrzeba żadnego zezwolenia.

Nadzór nad przedsiębiorstwami produkcji soli oraz przedsiębiorstwami, używającemi soli dla celów przemysłowych.

§ 48. Przedsiębiorstwa produkcji soli oraz przedsiębiorstwa używające soli dla celów przemysłowych, podlegają nadzorowi skarbowemu.

§ 49. Osoby produkujące sól, choćby ją wytwarzały tylko jako produkt uboczny, obowiązane są powiadomić o wytwarzaniu soli właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

§ 50. Dla kontroli obrotu solą skażoną prywatne saliny obowiązane są prowadzić księgę kontroli według załączonego wzoru (wzór Nr. 5).

§ 51. Przedsiębiorstwa, które otrzymują sól do celów przemysłowych w stanie nieskażonym, a skażenie odbywa się na miejscu, obowiązane są prowadzić księgę według załączonego wzoru (wzór Nr. 6) na podstawie świadectw przewozowych.

§ 52. Dla kontroli obrotów solą nieskażoną, zużytą na cele określone w § 36 punkt c) i d) przedsiębiorstwa uprawnione do przerobu soli obowiązane są prowadzić księgę kontroli według załączonego wzoru (wzór Nr. 7).

§ 53. Przedsiębiorstwa obowiązane do prowadzenia ksiąg kontrolnych zużycia soli, winny sporządzać miesięczne odpisy z tych ksiąg i przesyłać je do dnia 8 następnego miesiąca izbom skarbowym.

Postanowienia przejściowe i końcowe.

§ 54. Prawa i obowiązki koncesjonarjuszów, posiadających koncesje na wolne składy soli, wydane przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, normowane będą w okresie do dnia 31 lipca 1933 r. zgodnie z dotychczasowemi przepisami, z tą zmianą, że decyzje co do cofania i wygasania koncesji na wolne składy soli należeć będą do Dyrekcji Polskiego Monopolu Solnego.

Z upływem terminu, wskazanego w ustępie poprzednim, koncesje na wolne składy soli uznane będą za wygasłe, koncesjonarjuszom zaś o ile koncesje ich wcześniej nie wygasną lub nie zostaną cofnięte, zostaną na ich prośbę wydane zezwolenia na hurtową sprzedaż soli, oparte na przepisach niniejszego rozporządzenia.

Na prośbę wspomnianych koncesjonarjuszów, zezwolenia na hurtową sprzedaż soli kuchennej, przewidziane w niniejszem rozporządzeniu, mogą być wydawane i wcześniej, z tem, że równocześnie z wydaniem takich zezwoleń koncesje na wolne składy soli uznane będą za wygasłe.

Prośby, o których mowa w ustępie 2 niniejszego paragrafu, powinny być wniesione najpóźniej do dnia 31 maja 1933 r. pod rygorem utraty przez koncesjonarjuszów przywileju, o którym mowa w tym ustępie.

W razie, gdyby koncesjonarjuszowi, posiadającemu koncesję na wolny skład soli, działający na podstawie dotychczasowych przepisów, cofnięto w okresie do dnia 31 lipca 1933 r. koncesję na wolny skład za wypowiedzeniem upływającem dopiero po dniu 31 lipca 1933 r., prawa i obowiązki koncesjonarjusza normowane będą do upływu terminu wypowiedzenia koncesji zgodnie z dotychczasowemi przepisami ze zmianą, o której mowa w ustępie 1 niniejszego paragrafu.

§ 55. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą, z zastrzeżeniem wynikającem z postanowień § 54 niniejszego rozporządzenia, rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 listopada 1930 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o wprowadzeniu jednolitego monopolu sprzedaży soli na obszarze całej Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 686).

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski.*

Z Kół i Okręgów.

SPRAWOZDANIE

z rocznego walnego zebrania członków SUKS koło Gniezno z dnia 22 stycznia 1933.

Roczne walne zebranie członków SUKS koło Gniezno zagaił prezes kol. Dobkowicz o godz. 10.45 w obecności 34 członków, witając zebranych i 2 nowych członków w osobach kol. Hetmańskiego i Reformata, poczem poprosił do prezydjum walnego zebrania kol. Roszaka jako przewodniczącego, kolegę Reformata jako sekretarza i kolegów Wróblewskiego i Bukowskiego jako ławników, na co zebrani się jednomyślnie zgodzili.

Porządek obrad został przyjęty.

Kol. Roszak udzielił głosu kol. Dobkowiczowi, który wygłosił odpowiedni referat o znowelizowanej ustawie o państwowej służbie cywilnej i częściowo ustawie emerytalnej, przyczem wskazał szczególnie na zmienione postanowienia ustawy. Prelegent przedstawił zebranym także postanowienia nowego kodeksu karnego w części dotycz. urzędników państwowych. Po referacie wywiązała się ożywiona dyskusja, w której zabierali głos koledzy Maćkowiak, Zagierski, Urbański, Janicki i Roszak. Odpowiednich wyjaśnień udzielał kol. referent. W końcu przewodniczący podziękował kol. Dobkowiczowi za tak treściwie opracowany i pouczający referat i zaapelował do zarządu, aby w przyszłości pamiętano o podobnych referatach.

Przechodząc do sprawozdań zarządu z dokonanych prac w okresie sprawozdawczym kol. prezes zaznajomił zebranych z pracą zarządu i dobremi wynikami tej pracy Koła w roku ubiegłym. Mianowicie mówca wskazał na korzystne dla Koła zakończenie pertraktacji z fabryką sukna w Bielsku, co przyniosło Koło zysk w kwocie 467,36 zł., na pozytywny wynik 2-giej loterji fantowej z czystem zyskiem w kwocie 505,33 zł., na dostarczenie członkom towarów po cenach umiarkowanych i wreszcie na szkolenie kolegów przez wygłoszenie kilku wykładów z dziedziny służby akcyzowej.

Szczególnie Samopomoc Koleżeńska została przez Zarząd otoczona specjalną opieką, co w konsekwencji podniosło poważnie stan kasy Samopomocy, pomimo wypłacenia zapomóg w dwuch wypadkach śmierci. Kończąc swe sprawozdanie kol. prezes podkreśla dodatni wynik pracy w okresie ubiegłym, życząc podobnych sukcesów w roku przyszłym.

Ze sprawozdania sekretarza kol. Ławeckiego zebrani dowiedzieli się, że okres sprawozdawczy obejmuje czasokres od 1.2. 1932 do 22.1.1933 r.

W okresie sprawozdawczym odbyło się 1 walne zebranie, 2 zebrania plenarne, 21 zebrań członków zarządu i 4 zebrania komisji dla specjalnych zadań, zatem razem 28 zebrań. Frekwencja na zebraniach była 57 do 77%. W końcu sekretarz Koła podkreśla fakt powołania do życia przy kole osobnej sekcji Towarzystwa Przyjaciół Związku Strzeleckiego przy Izbie Skarbowej w Poznaniu, do której zgłosili swe przystąpienie wszyscy koledzy..

Skarbnik Koła kol. Szczęśniak przedstawił zebranym następujące zestawienie przychodów i rozchodów:

Saldo z roku 1931		1891,93 zł.
Przychód od 1.2.1932 do 21.1.1933		6060,75 zł.
	Razem	7952,68 zł.
	Rozchód	7763,14 zł.
	Saldo	189,54 zł.

Z czystego zysku Koła w kwocie 189.54 zł. uchwalono na wniosek zarządu wypłacić następujące zapomogi: kol. Frąckowiakowi i Grabowskiemu po 40.— zł. i kol. Stan. Mackowiakowi i Janickiemu po 35.— zł, razem 150.— zł. Resztę w kwocie 39.54 zł. postanowiono przelać jako subwencję do kasy Samop. Koleżeńskiej.

W imieniu komisji rewizyjnej zabrał głos kol. Roszak, który badając dokładnie prowadzoną księgowość podkreślił fakt, iż książki są prowadzone wzorowo, przychody i rozchody pokrywają się z przedłużonemi dowodami i wniósł o udzielenie ustępującemu zarządowi pełnego pokwitowania.

W dyskusji nad sprawozdaniami nie zabierano wogóle głosu, a wniosek o udzielenie zarządowi absolutorjum przyjęto jednomyślnie.

Wybór członków nowego zarządu postanowiono dokonać przez aklamację. Na wniosek kol. Roszaka ukonstytuował się nowy zarząd jak następuje: koledzy

Franciszek Dobkowicz — prezes.

Stanisław Namysł — wiceprezes.

Stanisław Frąckowiak — sekretarz.

Stanisław Reformat — skarbnik.

Stanisław Ławecki i Ludwik Wróblewski — członkowie zarządu.

Do komisji rewizyjnej wybrani zostali koledzy: Stefan Roszak, Stanisław Maćkowiak i Franciszek Różanek, a jako zastępcy koledzy Kowalski i Fabiszak.

Na delegatów na Walny Zjazd i Zjazdy Okręgowe wybrani zostali koledzy: Franciszek Dobkowicz, Stefan Roszak, Antoni Maćkowiak i Antoni Fabiszak zaś jako zastępcy kol. Namysł i Frąckowiak.

Sąd Koleżeński ukonstytuował się z następujących kolegów: Antoniego Maćkowiaka, Nepomucena Hetmańskiego i Feliksa Nowickiego. Zastępcy: Karol Gogga, Stanisław Ewertowski i Władysław Urbański.

Komisja do specjalnych zadań składa się z kolegów: Franciszka Dobkowicza, Michała Szcześniaka, Stanisława Ławeckiego i Marka Zagierskiego.

Wyżej wskazani koledzy wybór przyjęli.

Nowy regulamin dla Samopomocy Koleżeńskiej przy kole referował kol. prezes. Projekt, uchwalony poprzednio przez zarząd, przedyskutowano szczegółowo i po wprowadzeniu kilku poprawek uchwalono większością głosów.

Przechodząc do dalszego punktu obrad upoważniono zarząd koła do urządzenia III Loterji Fantowej na rzecz Samopomocy kol. z kapitałem gry do 1000.— zł., gdy zarząd uzna przeprowadzenie tej imprezy za możliwe.

W wolnych głosach naruszono kwestję wydawania kart porady lekarskiej i drobniejsez sprawy z życia urzędniczego.

O godz. 16-tej przewodniczący zamknął zebranie.

Komunikaty

W związku ze specjalną kilkokrotną interwencją w Ministerstwie Skarbu w tej sprawie prosimy Kolegów, którzy nie otrzymali Nr. 88/32 Dziennika Ustaw, o powiadomienie o tem Zarządu Gł.

Jest to pierwszy numer Dziennika Ustaw dostarczony Kolegom na skutek naszych interwencyj.

Na przyszłość sprawa została rozwiązana w ten sposób, że Departament Akcyz i Monopolów Państwowych podając do druku ustawę lub rozporządzenie ze swej dziedziny, jednocześnie zaopatrzy w odnośny numer Dziennika Ustaw urzędników akcyzowych.

* * *

Ze względu na zbliżający się termin Walnego Zjazdu Delegatów Kół i Okręgów S. U .K. S. przypominamy Kolegom o konieczności odbycia przewidzianych statutem Walnych Zebrań Kół dla przygotowania wniosków na Walny Zjazd Delegatów.

Jednocześnie przypominamy, że w myśl statutu Członkowie Koła, nie opłacający składek przez 6 miesięcy, ulegają skreśleniu z listy. W związku z tem Zarząd Główny skreśli z listy wszystkich Kolegów za których nie będą uregulowane składki za 6 miesięcy, co może się odbić na ilości delegatów wysyłanych przez Koła na Walny Zjazd, gdyż i mandaty ich będą zakwestjonowane. Dla uniknięcia nieporozumień wzywamy Zarządy Kół do wcześniejszego regulowania należnych Zarządowi Gł. składek.

* * *

Przypominamy Kolegom o obowiązku wpłacenia do Zarządu Głównego S. U. K. S. na konto Nr. 1444 kwot uzyskanych ze sprzedaży cegiełek na Dom Zdrowia, oraz żetonów członkowskich, przy jednoczesnem nadesłaniu pozostałych cegiełek, czy żetonów.

Z żałobnej karty.

Dnia 14 lutego 1933 r. odbył się w Warszawie pogrzeb ś. p. Brunona Brodowskiego, emerytowanego Inspektora Kontroli Skarbowej.

Udział w pogrzebie wzięli: Pan Dyrektor Departamentu VI J. Widomski, wielu wyższych urzędników Ministerstwa Skarbu i Izby Skarbowej, prawie wszyscy urzędnicy Kontroli Skarbowej w Warszawie i liczni znajomi i przyjaciele zmarłego.

Tak liczny udział w pogrzebie ś. p. Brunona Brodowskiego nie tylko kolegów, ale i przełożonych wskazuje jak zmarły umiał zaskarbić sobie miłość tych wszystkich, z którymi się stykał.

Nader prawy, uczynny i koleżeński zawsze chętnie stawał w obronie Kolegów, narażając się nawet z tego powodu na liczne przykrości. Chętnie też oddawał swe doświadczenie na usługi Kolegów podejmując się obrony w sprawach dyscyplinarnych; przyczem tak gorąco umiał przemawiać i tak żarliwie bronić Kolegów, że zazwyczaj bywali oni uniewinniani.

Wiedząc o tem, Stowarzyszenie w potrzebie zawsze udawało się do ś. p. inspektora Brodowskiego i nigdy nie spotkało się z odmową.

Skromny, cichy, zawsze oddany swej pracy, przeszedł przez życie i takim został do śmierci.

Cześć Jego pamięci!

Koledzy z Warszawskiege Koła S.U.K.S., znając przekonania Zmarłego, zamiast kwiatów na trumnę, złożyli 80 zł. na II kuchnię dla bezrobotnej inteligencji, zorganizowaną z inicjatywy Wacława Sieroszewskiego.

Nowe wydawnictwa.

Zaledwie kilka miesięcy minęło od 2 wydarzeń, które silnem echem odbiły się w całej Polsce, a nawet świecie całym. — Wydarzenia te wręcz przeciwnie wywołujące wrażenia to 1) zwycięstwo ś .p. Żwirki i Wigury w międzynarodowych zawodach lotniczych i 2) w kilka dni później śmierć Bohaterskich Lotników.

Nie było w Polsce ani jednego serca, którym głęboko nie wstrząsnęłyby te wydarzenia, które nie przeszło bólem na wieść o śmierci, Tych, którzy w kilka dni wcześniej stanęli na szczytach tryumfu i okryli sławą kraj cały.

Tak samo radość z powodu zwycięstwa, jak i ból na wieść o śmierci ś. p. Żwirki i Wigury nie mogły tak łatwo przebrzmieć. Były to zresztą najwybitniejsze, ale nie jedyne zdarzenia w dziejach polskiego lotnictwa.

Ś. p. Żwirko i Wigura najsilniej przemówili do serc rodaków, największą okryli się chwałą i najgłębszy po sobie pozostawili żal, ale prócz nich długie szeregi mniej wszystkim znanych i głośnych, ale wytrwałych, dzielnych i pełnych poświęcenia lotników, dzień za dniem, krok za krokiem, podnosiło lotnictwo nasze do jego stanu dzisiejszego. Wielu z nich również zginęło śmiercią lotników, pod strzaskanemi aparatami, grzebiąc wspaniałe nadzieje, genjalne pomysły i nadzwyczajne zdolności organizacyjne.

Czyż czyny tedy wszystkich Bohaterów pragnących podbić dla Polski przestworza, oddających swą energję, wiedzę, młodość i życie dla dobra kraju mogą zniknąć w pyle zapomnienia? Nie, to niemożliwe!

Czyny im żyć muszą i żyć będą we wdzięcznej pamięci rodaków!

Celowi utrwalenia ich pamięci ma służyć księga „Ku Czci Poległych Lotników".

Księga opracowana przez specjalny Komitet Redakcyjny, wydana jest nader starannie. Bogata treść, doskonały papier, wspaniałe ilustracje, b. ładna oprawa stanowią jej zalety zewnętrzne. Wzniosła myśl przewodnia hołdu dla poległych Bohaterów przestworzy i przeznaczenie dochodu na wdowy i sieroty po poległych lotnikach — to najważniejsze argumenty, że nie może być domu polskiego, w którym księga ta nie zajmowałaby poczesnego miejsca.

W tym zrozumieniu, księgę tę gorąco polecają i propagują wszyscy dostojnicy państwowi, a między innemi Pan Minister Skarbu wzywa wszystkich pracowników Ministerstwa do nabywania tego cennego i drogiego sercu każdego Polaka wydawnictwa.

Redakcja chcąc umożliwić wszystkim urzędnikom nabycie księgi poczyniła znaczne ustępstwo w cenie i tak, pierwotna cena zł. 58 płatna w 6 ratach została zredukowana na skutek starań do zł. 38 płatnych 8 zł. przy zamówieniu, a reszta na 6 rat po 5 zł. miesięcznie. Istnieją możliwości uzyskania jeszcze pewnych udogodnień przy spłacie należności.

Wszyscy Koledzy, a w szczególności wszystkie Koła i bibljoteki powinny nabyć to tak wartościowe, a tak stosunkow tanie wydawnictwo.

Dla wyjaśnienia dodajemy, że księga obejmująca ponad 400 str. druku w ozdobnej, imitującej skorę płóciennej oprawie będzie ozdobą każdej bibljoteki.

Zamówienia prosimy przesyłać do Zarządu Gł. S. U. K. S. ul. Koszykowa Nr. 45 m. 8 w Warszawie, jednocześnie przekazując zł. 8 (osiem) na nasze konto P. K. O. Nr. 1444 z zaznaczeniem na jaki cel wpłacono pieniądze.

OD REDAKCJI

W numerze 1-ym „Wiadomości Kontroli Skarbowej" z roku bieżącego w sprawozdaniu z Walnego Zebrania Członków S. U. K. S. „Sambor" przy łamaniu numeru zostało opuszczone nazwisko jednego z Członków Zarządu Koła Kolegi Czosnykowskiego.

Redakcja „W. K. S." przeprasza za mimowolne opuszczenie, poniżej podając ponownie całkowity skład Zarządu Koła S. U. K. S. „Sambor":

Prezes — Marjan Sklenarz Insp. K. S. Drohobycz.

Vice-prezes — Józef Zuliński Kom. K. S. Borysław.

Sekretarz — Franciszek Haass Insp. K. S. Drohobycz.

Skarbnik — Piotr Morasiewicz Kom. K. S. Drohobycz.

Członkowie Zarządu:

Jan Czosnykowski Insp. K. S. Borysław.

Stanisław Majchrzak Kom. K. S. Borysław.

Komitet redakcyjny: Stanisław Woropaj, Albin Wędołowski i Kazimierz Gliński.

Redaktor: JÓZEF WIERZBOWSKI.

Wydawca: Zarząd Główny Stow. Urzędn. Kontroli Skarbowej w Warszawie.

3184 *Drukarnia Gospodarcza, Warszawa, Wspólna 54. Tel. 8-84-12.*